

Af *Henning Philipsen* (SF) til justitsministeren:

„Hvad agter ministeren at foretage for at forebygge, at politiet i fremtiden griber ind i arbejdskonflikter?“

(Spm. nr. 35).

Henning Philipsen (SF):

Jeg takker og beklager, at jeg ikke kunne være her, da spørgsmålet var på dagsordenen.

Det er ganske klart, at mit spørgsmål for så vidt er en logisk fortsættelse af det tidligere, og jeg vil godt gøre et par enkelte bemærkninger.

Når politiet griber ind, som det har gjort i dette tilfælde i fredags, er det et spørgsmål om fortolkningen af, hvad man mener med en arbejdskonflikt. Det er ganske klart, at det spørgsmål, jeg har stillet, og hvori jeg beder justitsministeren svare mig på, hvordan han vil forebygge, at politiet griber ind i arbejdskonflikter, kan give anledning til fortolkning.

Jeg mener ganske enkelt, at i eksemplet med Uniprintarbejderne er det naturligvis et fortolkningsspørgsmål, det er klart, men for mig er der aldeles ingen tvivl om, at der her var tale om en arbejdskonflikt. Det er den ene ting. Når justitsministeren så med så stor skræmsikkerhed hævder, at politiet ikke blander sig i arbejdskonflikter, skal man lige erindre sig, at det er da afhængigt f. eks. af en konflikts udvikling. Hvis en arbejdskonflikt f. eks. udvikler sig, så den overtræder det, jeg vil kalde det borgerlige demokratis retsregler, så må og så skal politiet gribe ind. Når jeg siger dette, er det i sig selv ikke et angreb på politiet, det synes jeg godt jeg vil understrege, men det, der er det karakteristiske, er, at når politiet griber ind, fordi det borgerlige demokratis retsregler overtrædes, er det hidtil aldrig nogen sinde sket til fordel for arbejdersiden.

Må jeg have lov til at erindre om sømandskonflikten i 1956, hvor Sømændenes Forbund blev idømt en bød på 1 mill. kr. Det er da ganske klart, at når Sømændenes Forbund bliver idømt en bød på 1 mill. kr., vil man i en given situation kunne få politiets bistand til at indkræve dette beløb, og det har vist også været meget tæt ved undervejs.

Endelig — det er det sidste, jeg skal sige — vil jeg erindre om, hvad der skete med Hope Computer i Hadsund set i forhold til, at man undlod at gribe ind over for færd-selsfarlige bønder andre steder.

Justitsministeren (*Orla Møller*):

Det kunne være interessant at have haft lejlighed til en dybere debat om historien omkring de forskellige forhold ved arbejdskonflikter. Det skal jeg afstå fra.

Men om den aktuelle sag vedrørende Uniprint har politimesteren i Glostrup oplyst følgende: den 14. marts 1975 underrettede likvidator i selskabet politimesteren om, at alle eller i hvert fald en væsentlig del af de tidligere ansatte i selskabet samt et antal øvrige personer uberettiget var trængt ind i virksomhedens bygninger i Glostrup samme morgen. Likvidator fremsatte samtidig begæring om politiets bistand til at fjerne de pågældende, der opholdt sig ulovligt på stedet. Senere samme dag gentog likvidator i en skrivelse sin begæring til politiet. Politimesteren førte herefter samtaler dels med repræsentanter for dem, der havde skaffet sig adgang til fabrikken, dels med Grafisk Kartel, dels med likvidator. Da politimesteren fandt det bekræftet, at de pågældendes tilstedeværelse på fabrikken måtte anses for ulovlig, og likvidator fastholdt kravet efter straffelovens § 264 om, at politiet greb ind, så politimesteren sig nødsaget til at følge anmodningen og sætte de pågældende ud af virksomheden. Dette skete samme aften, efter at en repræsentant for dem, der be fandt sig på stedet, var blevet underrettet om resultatet af politiets overvejelser.

Jeg vil gerne føje til, som det allerede er fremgået af drøftelsen med hr. Kurt Hansen, at jeg finder ikke grundlag for at frittere politimesterens afgørelse eller den fremgangsmåde, der er fulgt af politiet, og jeg ønsker samtidig endnu en gang at få understreget, at hverken jeg eller politiet ønsker at gribe ind i arbejdskonflikter. Men når politiet, som man her har gjort, må konstatere, at der foreligger en overtrædelse af straffeloven og lovens betingelser for indgreb er opfyldt, har politiet pligt til at gribe ind uanset deres ønsker om ikke at blive indblandet i det, der her er blevet kaldt for en arbejdskonflikt.

Det er klart, at man kan have forskellige